

2013 szeptember Próza

Beck Tamás: Idegen az idegem

Ha az embert ágyhoz köti a sorsa, s elveszíti azt a képességét, hogy személyesen tájékozódjon tágabb környezetében, érzékei megélesednek, a csatornák közte és a külvilág között átjárhatóbbá válnak. Igaz, a férfi – kórtörténetéből adódóan – magában hordozza a külvilág egy darabját. Immunrendszere ugyanis idegen testként azonosítja az idegsejteket burkoló szövetet, aztán támadásba lendül.

Ma hajnalban meglepő felfedezést tett. Még sötét volt, de a kórházépület mellett elterülő park már hangos volt a madárcsiviteléstől. A férfi jellegzetes hangjuk alapján is osztályozni tudta a parkban előforduló fajokat. Egy kivételével. Az ismeretlen madárdallam valahonnan mégis ismerős volt neki. Megfeszített erővel próbált visszaemlékezni annak eredetére, de a nap is fölkelt, mire sikerrel járt. Hát persze. A hangok egymásutánja tökéletesen, nem tévedés, tökéletesen megegyezik a közszolgálati televízió esti híradójának szignáljával.

Nem tudta eldönteni, az egyezés szándékolt-e vajon. Kétségtelen, hogy a dallamot a természet szabadalmaztatta, a tévécsatorna csupán másodlagos felhasználó. Írjon levelet a médiahatóságnak, figyelmeztesse az illetékeseket a jogsértésre? Ilyeneken töprengett néhány órája. De kinek kellene a jogdíjat kifizetni? Nevetséges ez az egész gondolatmenet.

Elmosolyodik.

Sohasem volt igazán elveszett ember. Meglátásaival ámulatba ejtette barátait, ismerőseit. Fejéből pattant ki többek között a Politikusok Templomának ötlete. A tervezett szentély a törvényhozás épületének alagsorában lenne elhelyezve, s az újságírók, kamerák, hanghordozók ki lennének belőle tiltva. A férfi így remélte megtisztítani a közéletet. Mert az arra igényt tartó politikusok teljes inkognitóban gyakorolhatnák vallásukat, senki sem lenne vádolható közülük képmutatással. Azt is bizonygatta aztán, hogy az időutazás igenis lehetséges; mindössze a kétértékű logikát kell hozzá meghaladni. Az időutazó tökéletesen érzékelhetetlenné válik, mintegy köztes helyet foglal el a létezés és a nemlét állapota között. Csakis így lehet megakadályozni, hogy kapcsolatba léphessen önnön múltjával.

Szüntelenül jár az agya jelen helyzetével kapcsolatban is. Különösen mióta olvasta, hogy hipnózisban fiziológiai változások válthatók ki az emberben; megemelhető a vércukorszintje, elállítható a vérzés és így tovább. A férfit nem hagyja nyugodni a gondolat, vajon egy

hipnoterapeuta reprodukálni tudná-e sugallataival elpusztult idegszöveit. Olyan egyszerűen ellenőrizhető lenne. Transzállapotban befeküdne egy MR-kapszulába, s az orvosok figyelemmel kísérhetnék agyi folyamatait. Persze az ötletet megpendíteni sem merte a főorvos előtt nagyvizit alkalmával.

Tegnapelőtt éjszaka fölkel az ágyból, mintha varázsszó hívná: „Kelj fel, és járj!” Először finom izmai moccantak meg. Tett néhány köröző mozdulatot a lábfejjével. Aztán döbbenetesen konstataálta, hogy képes felhúzni mindkét térdét. Még ahhoz is volt lélekjelenléte, hogy karjából óvatosan kihúzza az infúziós tűt, amelyen keresztül testébe ömlöttek a szteroidok. Csak utána kelt fel, hogy a kórtermi ágyak között esetlenül botladozzon. Egyszer csak meghallotta a tapsot, az üdvívalgást. S íme, a terem egyik sarkában a neurológiai osztály teljes orvosi stábjja örvendezett a felépülésén. Szorongatták a kezét, pezsgőt bontottak. Akkor értette meg, hogy ez nem lehet valóság. Egyelőre nem. Odaugrott az ablakhoz, föltépte, és kivetette magát az ötödik emeletről. Zuhanás közben egyre nagyobb felbontásban látta a bejárat előtti betonplaccot.

Zihálva ébredt fel, mintha lidérces álom kínozná. Holott tulajdonképpen boldognak kellett volna lennie.

Nem tudja, hová lett a tegnapi csöcsös, fiatal ápolónő. Mindenesetre az infúzióállványt ma egy merev tartású, középkorú kolleginája tolja az ágyhoz. A nő arca szigorú a ráfagyott vonásoktól, a férfinak az a benyomása támad, hogy kedvesnővérrel van dolga. Miközben a tűt a könyökhajlatába szúrja, mélyen lehajol, belátást enged a ruhája alá; mintha az elfojtott érzékiség tört volna fel belőle hirtelen, s a beteget akarná kínozni a látvánnyal.

Azt meghatározni, egy férfi vagy egy nő vajon miért talál tetszésre a szemünkben, éppolyan reménytelen feladat, mintha a létet vagy az időt próbálnánk definiálni. Tudta ezt akkor is, amikor a bizonyos lánnyal megismerkedett. Egyazon környéken nőttek fel, mégis görcsösen kapaszkodtak egymásba, mert érezték, hogy katolikus neveltetésük ellenére mindkettejükre bántóan különként tekint közvetlen környezetük. Rendszerint már Budán villamosra ültek, hogy meg se álljanak valamelyik egykori prolinegyedig. A házgyári elemekből összerakott lakótelepi házak között olyan felszabadultan csatangoltak, mint a disszidensek, akik átértek a zöldhatáron. Aztán egy este a lány közölte, hogy mondani szeretne valamit. A férfit nem lepte meg a bejelentés; tulajdonképpen hetek óta várta a lány következő sakkhúzását. A patkányok is jó előre megérik a földrengést, nevetett magában. Lesbikus vagyok, nézett a lány hirtelen lovagja szemébe. A férfi tátogni kezdett. A felhólyagosodott járdára szögezte tekintetét, és csakugyan úgy érezte, hogy a talaj hullámozni kezd alatta, akár a plaur a Duna-deltában. Nagy sokára jutott el tudatáig a felismerés, miszerint szerelemként értékelte a lány baráti gesztusait, amaz pedig barátságának hitte az ő szerelmét.

Ha szerelmet keversz a barátságba, az olyan, mintha elcukroznád a csirkepaprikást, intette egyszer megboldogult nagyanyja, a másik külön a családban.

Évekkel később ugyanez a lány egy bérelt lakásban, a padlóra terített matracon szenvedélyesen, odaadóan szeretkezett barátnőjével. A férfi gyönyörködött az összegabalyodott női testek látványában, s igyekezett mielőbb spermát nyerni. Az örökítőanyagot aztán speciális tárolóedényben, sietve szállították a közeli klinikára, ahol a lányt annak felhasználásával mesterségesen megtermékenyítették. A nők így elmondhatták, hogy a születendő gyermek legalább közvetve kettejük szerelmének gyümölcse. Egy csodatévő ügyvéd előtte persze aláíratott

egy nyilatkozatot a férfival, miszerint minden jogáról lemond a gyermekkel kapcsolatban. Amikor a leszbikus pár a szülés után eltűnt a városból, és nyomtalanul felszívódott, a férfi éppen ezért kísérletet sem tett a keresésükre.

De ha valaki megkérdezi tőle társaságban, van-e gyereke, tanácstalanul hallgat ma is, mint a vak, ha afelől tudakozódnak nála, szokott-e álmodni.

Maradjunk annyiban, felelné legszívesebben, hogy van belőlem egy rész a külvilágban, ahogyan én is őrizgetem magamban a külvilág egy darabját.

A szerelem fosszilis, környezetszennyező tüzelőanyag, gondolja, s egy pillanatra megborzong, mert hűvös fuvallat szalad át a kórtermen. A szigorú tekintetű nővér kérés nélkül is megigazgatja rajta a takarót. Komótosan csöpög az infúzió, mintha egyetlen funkciója az idő mérése lenne.

A férfin ekkor úrrá lesz a türelmetlenség. Le kell mennie alfába, elvégre létezik önhipnózis is. Megvárja, míg a helyiség kiürül, azután nyugodtan meditálhat. Tíz perc vagy félóra múltán biztosan megmoccannak a finom izmai. Felhúzza térdeit, karjából kitepi az infúziót. Lecsatlakozik a hálózatról, melyet civilizációnak neveznek.

Csak egy a bökkenő. Miután felkelt az ágyról, óhatatlanul ki kell majd ugrania az ablakon, hogy kiderítse, nem álmodik-e.

Jó esetben meghal, és nem fölélbred.

Tetszik Az ismerőseid közül te lehetsz az első, akinek ez tetszik.

Kapcsolódó írások:

1. **Beck Tamás: Sötétben; Mintha önnön tudata alá; Elmaradt vallomás** Éjjelente a sötétben a férje arcát simogatja; járomcsontját úgy nyomkodja,...
2. **Beck Tamás: Zivatarcellában** Csoda történt: harmadnapra feltámadt a szél. Számtalan vaku fénye villan,...
3. **Beck Tamás: A másik világ; Hír** Csak egyetlen füves cigit szívtam el, mégis úgy rajzottak elő...
4. **Beck Tamás: A falon túl** Korán feküdtem aznap, épp nyolc vagy kilenc lett, amikor érezni...
5. **Beck Tamás: 36; Utolsó utazás; Hanyatlás** A szíve vitte el, akár egy idegvezető. Odaát az üdvtörténet...

Cimkék: **Beck Tamás**

Cimkék: **Beck Tamás**